

NOI TEATRE

Fiecare cu faliții lui SCORPION

În sfârșit, și o societate teatrală particulară: **Scorpion**. Cît de potrivit îi este numele nu-i de discutat, singura speranță a iubitorilor Thaliei fiind a nu se autootrăvi. O sală de spectacole și o revistă sint primele (și probabil cele mai de seamă) manifestări ale sale. Cam peste mină de ajuns la clădirea ce-o adăpostește (11 iunie, nr. 41), dar vorba poetului hispan: „Călătorule, nu există drum Drumul se face mergînd”. Și am mers la inaugurarea plină de promisiuni: **Sînt enorm și vād monștruoși**, scene din comediile lui Caragiale prezentate de studenți ai anului III actorie, clasa Mircea Albulescu, avînd-o ca invitată pe Rodica Mandache drept ...doamnă a doamnelor lui Caragiale. O scurtă prezentare făcută de regizorul Tudor Mărăscu — unul dintre directorii societății, celălalt fiind Dinu Grigorescu — ne-a luminat întrucîtva asupra scopurilor artistice și a destinației sălii. Mai întîi, ni s-a spus, din experiența de profesor, domnia sa a constatat cît de importantă este pentru tînărul actor începător, „inefabila relație cu publicul”. Drept pentru care, am dedus, aceasta nu va fi singura apariție pe scena **Scorpion** a unor studenți ai IATC. Apoi, conlucrarea cu un artist profesionist, a continuat gazda, este benefică pentru ambele părți: actorul „crește” prin infuzia de imaginație, de adevăr și autenticitate încă nepervitite ale învățăceilor, iar ei au prilejul unui aprofundat studiu asupra tehnicii atît de bine puse la punct a actorului profesionist. Pe de altă parte, la **Scorpion** se urmărește crearea unor spectacole la care să-și dea concursul actori din diferite teatre din țară care „altfel n-ar avea posibilitatea să lucreze împreună”. Ideea nu-i deloc rea, se practică în multe țări din lume, rămînînd, ca totdeauna, de văzut cum va fi realizată, așadar, cum va fi fiecare dintre reprezentațiile viitoare. Bănuim, deci, că pînă una-alta **Scorpion** este o sală, o gazdă care, sigur, își va selecta invitații (sperăm că după criterii de valoare artistică) și nu o trupă cu un program bine definit.

Firese, studenții lui Mircea Albulescu au prezentat un studiu. Tema, reluată de cite doi parteneri: scenele V și IX din actul I al piesei **D'ale carnavalului** de I. L. Caragiale. A existat și o idee unificatoare în spectacol: toți interpreții intră în scenă privindu-se unii pe alții și mai ales pe noi, publicul, cu o mirare încruntată, cu un fel de suspiciune dusă pînă la ură, într-o stare de tensiune gata să izbucnească dintr-o clipă într-alta în agresivitate. Ei toți vor și rămîni pe podium asistînd — de subliniat: nu amorf, ci conform caracterului creionat, participînd într-o relație mută, indirectă — la acțiunea în care sînt angrenați Mița și Pampon sau Mița și Nae Girimea. Dorința, ambiția de a propune de fiecare dată o viziune proprie aș pra personajului caragialian a fost relevată mai în toate cazurile. O Mița plîngăreață, isterică din neputință, a construit *Irina Movilă*; una șleampătă, jucînd fără ca ea însăși să creadă în efectul ei, scena cu „stecluța cu vitron”, a închipuit *Ozana Oancea*; o femeie fatală stil șatră, *Manuela Hărăbor*; una puternică, sigură pe sine, doar prefăcîndu-se a se lăsa înșelată, *Dana Dembinschi* (după gustul meu, cea mai matură artistică). Dintre actori, *Petre Marin Patric* a avut șansa de a fi și Pampon și Nae, în două momente care au relevat un actor deja format. Cam stingaci, dar nu cu rare clipe de bună concentrare, *Marian Despina*. Numai *Marian Ghenea* mi s-a părut a lăsa totul peseama înfățișării, punînd numai puțină atenție în modelarea pe dinlăuntru a personajului (Nae Girimea).

Desigur, momentul cel mai bun ar fi trebuit să-l constituie „lecția” dată de Rodica Mandache. Din păcate, însă, scoase din contextul și atmosfera spectacolului său (ce a avut premiera la Teatrul Giulești anul trecut), cele cîteva secvențe s-au diluat într-o exagerată alintare, textul n-a prea ajuns la spectator, înecat fiind de valuri după valuri de sclifoseli bine dantelate, dar sclifoseli.

Și o revistă lansează Societatea teatrală **Scorpion**. Sigur, titlul e omonim, dar cu ambiția de a topi în paginile sale de centru și o „nouă serie” a cunoscutelor reviste **Rampa**. Iar dacă la lectura celor 16 pagini ai mereu senzația de „deja citit” — stereotipia frazelor se potrivește de minune cu talmeș-balmeșul tematic și cu sentimentul că toți o iau de la ...'48, dacă poți trece cu vederea inactualitatea și stingăcia în tratare a subiectelor, ca iubitor de teatru nu poți să nu te neliniștești la vederea aței cam cizmărești cu care sînt înșălate paginile ce s-ar dori să aducă a **Rampa**. De reținut hazul (bănuiesc involuntar) al rubricii „Pînă unde a ajuns absurdul...” din care reiese, nici mai mult nici mai puțin, că textul **Ciripit de păsărele**, semnat de Dinu Grigorescu, a suferit teribil de pe urma cenzurii ceașiste. Cum adică, să n-avem și noi faliții noștri?

Miruna Ionescu

TEATRUL ALEXANDRU

Sala de spectacole, vis-à-vis de restaurantul „Cișmigiu”, se cuibărește în recentul sediu al nu știu căruia partid. Proaspăt făgăduită, încă nu miroase a teatru ci a sală de ședință renovată. A vopsea și nu a respirație întretăiată, emoționată. La intrarea mea la primul spectacol al primului teatru particular am întrebant cuviincios unde este directorul. În fața ușilor batante clevețeau cu dezinvoltura celor obișnuiți să stea prin fața cinematografelor, cîteva grupuri de persoane, în general tineri. Nimeni nu știa să spună nimic despre director. Din gură în gură — ah, toți se cunoșteau între ei! — cineva a aflat că venisem din partea acestei reviste și m-a condus prin sală — (în ea, spectatori puțini și cu un aer de trecători aflați într-o sală de așteptare) — spre culise. Aici, un domn într-un frac lăliu (am observat eu, ulterior, dar cîți oameni știu să-l poarte?), așezat pe un scaun, scria de zor numele unor domnișoare, doamne, domni, mame cu fetițe și tătici cu băieți care-i susurau la ureche ce vor cînta, recita, spune, juca, dansa! Atunci se încropea programul serii!!! O „cîntare a României” dezastruoasă! Diletanți sadea, veleitari în plină forță de autoiluzionare, navetiști care chiuiesc de la serviciu în numele artei ...doamne! Penibilul ridicat la rang de eșuată încercare de sușă! Program de grădiniță cu orar redus! Serbare școlară în care se dau în spectacol premianți suspecti... Primul teatru particular e ultimul (sperăm) loc de refugiu pentru înșălări proletcultiste, populiste, ugeseriste. Ajunge! Prea multă atenție, strică.

Paul Cornel Chitic